

ΕΤΟΣ Α'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΚΩΜΙΚΗ

ΑΡΙΘΜ. 14

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 12. ΠΡΟΨΗΚΡΩΤΕΑ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΗΝΙΑΝ—Τιμή φύλλον λεπτ. 10

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῆ 6 Ἀπριλίου 1873.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Οἱ ὀγδοήκοντα δύο ἐκλογαίς τοῦ προέδρου Κασσιμάτη καὶ οἱ ἵπποι τῶν περιπόλων, τελειώσαντες τὸ ἔργον αὐτῶν, ἐπέστρεψαν εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τοὺς σταβίλους τῶν, ἵνα φάγωσιν ἐν ἡσυχίᾳ τὰ ὄσπρια τῆς ἐξουσίας καὶ τὴν κριθὴν τῶν.

Ἀγαπῶντες νὰ ἤμεθα δίκαιοι πρέπει νὰ δημολογήσωμεν ὅτι κατὰ τὴν ἔντως ἑκτακτὸν ταύτην σύνοδον οἱ κ. κ. βουλευταὶ εἰργάσθησαν περισσότερον τῶν ἵππων.

Ἐκατοντάκις τοῦλάχιστον ἔκλιναν καταφατικῶς τὴν κερὰν οἱ κ. κ. βουλευταί, ἐνθ' οἱ ἵπποι οὔτε στασιαστὰς εὐρόντες νὰ πατήσωσιν, οὔτε κἄν κἴνον νὰ βίψωσιν εἰς τοὺς ὀρθαλμοὺς, μὴ ὑπαρχούσης ἀκόμη τοιαύτης, ἔμειναν ἀπρακτοί.

Ἐκ τούτων ἐπιπόλαιος κριτὴς ἤθελεν εἰκάσαι ὅτι, καθὼς τὸ πάλαι ὁ Κρόνος κατέπινε βράχους νομίζων ὅτι κρεωφαγεῖ, οὕτω καὶ οἱ σήμερον Ἕλληνας εἶναι τόσοι καλοστόμαχοι, ὥστε δύνανται νὰ καταπίωσιν ἑκτάκτους τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν ποιότητα βουλευτῶν, ἂνευ τῆς βοήθειας τῶν ἵππων.

Ὁ τοιαῦτα νομίζων ἤθελεν εἶναι ἠπατημένος· ἂν δὲ κατὰ τὴν διάρκειαν συνόδου τόσοι ἑκτάκτου ἐφάνη ὁ λαὸς τόσοι εὐτακτοί, τὸ φαινόμενον ὀφείλεται εἰς φρόνημὸν τι μέτρον τῆς κυβερνήσεως καταστήσαν τοὺς ἵππους περιττούς.

Ἴδου πῶς·

Τὸ βαρόμετρον τῆς κοινῆς γνώμης ἐκυμαίνεται μεταξὺ θυέλλης καὶ καταιγίδος. Οἱ πολῖται μετεβάλλοντο εἰς κοσσοφύρους ἅμα ἔβλεπον βουλευτὴν· οἱ κ. κ. Βλάχος, Καμπούρογλος καὶ Βαρμπᾶς ἐκρότουσαν πᾶσαν πρῶταν ὡς συνταγματικὰ ἠφαίστεια, καὶ αὐτὸς ὁ ἄγχιος κ. Μεσηνέζης ἐλάμβανε βαθμηδὸν τὸ χρῶμα τῆς πορφύρας. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐφαίνετο ἐγγίζουσα ἢ ἐπὶ τῆς πολιτικῆς σκηνῆς ἐμφάνισις τῶν ἵππων.

Τοιαῦτα ἦσαν τὰ πράγματα, ὅτε ἔλαβεν ἡ κυβέρνησις ἐξ Ἀγγλίας ἀπόσπασμα σανσκριτικοῦ χειρογράφου, ἀνευρεθὲν ἐσχάτως ἐν Καλλιούτῃ, καὶ διηγοῦμενον ὅτι, πρὸ ἑτῶν πολλῶν, ἀγγέλη πιθήκων εἰσώρμησεν εἰς ἱερὰν τινα παγίδα τῶν Ἰνδῶν καὶ ἤρχισεν ἐκεῖ ν' ἀσχημονῇ. Οἱ ἐκκλησιαζόμενοι εὐθὺς ὤρμησαν νὰ πατάξωσι τὰ ζῶα, ἀλλὰ τόσοι ἀστέια ἦσαν τῶν πιθήκων τὰ πηδήματα καὶ οἱ μορφασμοί, ὥστε ἀκράτητος γέλωτος ἀνεχάτισε πρὸς στιγμὴν καὶ τοὺς εὐσεβεστέρους. Τὸ χειρόγραφον δὲν σημαίει εἴτε ποῖον τέλος ἔλαβον οἱ πιθήκοι οὔτε ἂν ἐφροῦρουσαν αὐτοὺς ἵπποι.

Τὸ ἀνάγνωσμα τοῦτο ἐπεισε τὴν κυβέρνησιν ὅτι τὸ μόνον μέσον πρὸς ἀποφυγὴν τῆς κρίσεως ἦτο νὰ μεταβιβάσῃ εἰς ἄσβεστον γέλωτα τὴν ὀργὴν τοῦ λαοῦ ἕως, μὴ χωνεύων τοὺς ἐκτάκτους βουλευτᾶς, ἠδύνατο νὰ φάγῃ τοὺς ἵππους.

Ἀποφασίσασα, χάριν τῆς τάξεως, νὰ μεταβληθῇ εἰς γελοιοποιὸν οὐδενὸς ἐφείσθη ἡ ἐξουσία μέστου.

Μετακόμισεν ἐπὶ φορέου εἰς τὴν βουλὴν τὸ λείψανον τοῦ Γαίλη, ὡς ἄλλον πατριάρχην Γρηγόριον.

Ἔθεσεν εἰς τὸ στόμα τοῦ κ. Ρεβελιώτη μαγικὰς ἐπωδάς εἰς τοὺς μακαρίτας ἥρωας τοῦ ἀγῶνος.

Μετημέρισε ἐν μεσοῦσῃ τεσσαρακοστῇ τὸν κ. Σαρίπολον εἰς Πυθίαν.

Ἀπετάθη ἔπειτα καὶ εἰς εὐρωπαϊκὸν γνωμοδότην, τὸν κ. Μουντζεσνάγερ, ἐλπίζουσα ὅτι τὸ κοινὸν τῆς Ἑλλάδος θέλει ἀποδώσει εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ζένου σοφοῦ τὴν δέουσαν σημασίαν.

Προσεκάλεσε τέλος πάντων τὸν ἐπισημότερον τῆς Ἑλλάδος γελοιοποιὸν καὶ ἀνέδειξεν αὐτὸν πρόεδρον τῆς ἑκτάκτου συνόδου.

Κατὰ τὸν Σολομῶντα «οὐδὲν καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον»· ἀλλ' ἡμεῖς πιστεύομεν ὅτι αἱ ἀκτίνες αὐτοῦ, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἤρχισαν νὰ ὀρμηάζωσι τὰς κολοκύνθας, οὐδέποτε ἔλαμψαν ἐπὶ τοιοῦτου προέδρου.

Ὅπωςδῆποτε τὸ στρατήγημα ἐπέτυχεν καὶ ὁ γέλωτος ἐξερράγη ἀκράτητος καὶ ὀρμητικῶς, διπλασιαζόμενος ὑπὸ τῆς θέας τῶν ἵππων διασταυρουμένων πρὸς φροῦρησιν τοῦ ἀξιοτίμου κ. Κασσιμάτη, ὃν οὐδεὶς εἶχεν ὄρεξιν νὰ κλέψῃ.

Ο λαός ἐδιδάχθη ὑπὸ τῆς ἐξουσίας ὅτι πᾶσα κατ' αὐτῆς ἐξέγερσις ἤθελεν εἶναι λάκτισμα λέοντος εἰς αὐτοχειριζόμενον ὄνον.

Τὰ τείχη τῆς Ἱερουζόλης ἐκρήμνισαν οἱ σαλπισμοί· αὐθαιρεσίαν ἔχουσαν σπρίγγματα Ἀγύλους καὶ Σαριπόλους, Κασιμάτας καὶ Μαυρομάτας, πρέπει νὰ κρημνίσωσιν οἱ καγγασμοί.

Ἀσυγχώρητος δὲ σκληρότης ἤθελεν εἶναι, εἰς τόπον ὅπου δὲν εἰσῆχθη ἀλόμη ἢ ἵπποφαγία, νὰ ἐγγίσωμεν ἔνεκα τοιούτων ἀνθρώπων καὶ ἐνὸς μόνου ἵππου τρίχα.

ΘΕΟΤΟΥΜΠΗΣ.

Σ Κ Ν Η Ε Σ

Ο θαλάσσιος νὰ ἐπιδείξη πνεῦμα ἐφευρίσκων ὅτι μαθητῆς τοῦ Γυμνασίου μετέφρασε τὸ βιργιλιανὸν «Iimeo Danaos et dona ferentes» διὰ τοῦ «Φοβοῦμαι τοὺς Δαναοὺς καὶ δῶρα φέροντας», λησιμονεῖ δύο πράγματα· πρῶτον ὅτι εἶναι Δαναός, καὶ δευτέρον ὅτι, ἂν ἀναγκάσωσιν ἡμᾶς αἱ στραβαὶ μεταφράσεις καὶ εἰς τρίτην προσφορὰν τοῦ Ἑλληνικοῦ στέμματος, πολὺ πιθανὸν νὰ δοθῇ ἡμῖν ὡς ἀπάντησις ἢ ὀρθὴ μεταφράσις τοῦ ἀνωτέρου στίχου.

Ὅτι εἰδήσις τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἀξιωματικοῦ κ. Στυλιανοῦ Κασσιμάτη ὡς προέδρου τῆς Βουλῆς ἐφθασεν εἰς Σύρον διὰ τηλεγραφήματος φέροντος ἡμερομηνίαν τὴν 20 Μαρτίου, πάντες ἐνόμισαν ὅτι μετὰ τοῦ νέου νομισματικοῦ συστήματος παρεδέχθημεν ἐν Ἀθήναις καὶ τὸ γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, σημειοῦν 1^{ον} Ἀπριλίου.

Ἐνός διπλωμάτης κατὰ τὴν τελετὴν τῆς 25 Μαρτίου ἔλεγεν εἰς τὸν γείτονά του· «Ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις, πρὶν ἀποστείλλῃ μεγαλοκἀίρους ἔπρεπε νὰ μιμῆται τὰς ἄλλας, φροντίζουσα νὰ προμηθεύηται διὰ τῆς Πρεσβείας φωτογραφίαν τινὰ τοῦ μέλλοντος νὰ σταυρωθῇ· διότι εἰς τινὰς φυσιογνωμίας ἀρμόζει ὁ μεγαλόσταυρος ὅσον κἀδῶν εἰς κορυφὴν μιγαρέ».

Οἱ κ. κ. ροιηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου ἀπέτειναν εἰς τὴν Α. Μ. τὸν βασιλέα ἀναφορὰν, δι' ἧς ζητοῦσι οὐδὲν ἕττον ἢ τὴν κεφαλὴν τοῦ κ. Βούλγαρη ἐπὶ πινακίον. Ἡ αἴτησις αὐτῶν εἶναι ἴσως δικαία· ἀλλ' ἔπρεπε νὰ εὑρωσι καὶ Ἡρωδιάδα τινὰ ἵνα τὴν ὑποβάλῃ.

Ἐκ τῶν χειλέων τοῦ ἀξιωματικοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἐξέφυγον κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ ἀγόρευσιν ἐν τῇ Βουλῇ αἱ ἀκόλουθοι ἀξιωματικόνεμοι λόγοι· «Ἡ κυβέρνησις πρέπει νὰ φροντίξῃ ΚΑΙ περὶ τῶν συμφερόντων τοῦ ἔθνους.»

Μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἐκτάκτου συνέδου ὁ κ. Βούλγαρης λαμβάνει ἐκτάκτους προφυλάξεις. Οὕτω μετέβη προχθὲς εἰς τὴν ἐκκλησίαν φρουρούμενος ὑπὸ πολυαριθμοῦ κουτοεπίαιας. Σήμερον δὲ παρέλαθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του καὶ ἀπογεύτην, τοῦ ὁποίου τὰ καθήκοντα συνίστανται εἰς τὸ νὰ προτρέγῃ καὶ νὰ προπῖνῃ ἐκ παντὸς φαγητοῦ καὶ ποτοῦ παρατιθεμένου ἐπὶ τῆς πρωθυπουργικῆς τραπέζης.

Σκῶπται τινες διέδωκαν ὅτι ὁ φιλογενέστατος κ. Ἀνδρέας Τσιγκρὸς ἦλθεν εἰς Ἀθήνας ἵνα δεχθῇ τὰ συγγαρητήρια τῶν μετόχων διὰ τὴν κῶρυσιν τῆς Συμβάσεως. Τοῦτο δὲν εἶναι ἀληθές, οἱ δὲ λόγοι τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ

κ. Τσιγκροῦ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως εἶναι ὅπως ἀσχετοὶ πρὸς τὴν χρηματιστικὴν ἀποτυχὴν εἰς Θεραπεία μεταβαίνει εἰς Παρίσιους νὰ ζητήσῃ θεραπείαν.

ΘΕΟΤΟΥΜΠΗΣ.

ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ

Ἡμέρα αὕτη εἶνε ἡμέρα, καθ' ἣν τὸ ψεῦδος ἐπιτρέπεται· ὁμοιάζει δηλαδὴ ὅλας τὰς ἡμέρας, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι λέγεται πρωταπριλιά, καὶ εἶνε περιττὸν νὰ τὸ κρύπτωμεν ἢ νὰ ζητῶμεν νὰ τὸ κολάσωμεν.

Ἡ ἐφετεινὴ πρωταπριλιά ἐφάνη γονιμωτέρα εἰς παραγωγὴν ψευδῶν εἰδήσεων, διότι ἐθαρίνθη ὁ κόσμος τὰς ἀληθείας καὶ ἐπόνεσε δι' αὐτάς.

Ὅτω διειδῶθι·

Ὅτι ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς δὲν ὑπέγραψε τὰ λεγόμενα πρακτικὰ καὶ τοὺς λεγομένους νόμους τῆς βουλῆς, ἢν ὠδήγει τὸ Νοόμετρον.

Ὅτι τὸ ὑπουργεῖον ἐξ ἀγάπης πρὸς τὴν πατρίδα παρητήθη.

Ὅτι ἤρχισαν αἱ ἑλληνικαὶ παραστάσεις ἐν μέσῳ ἀπίρου πλήθους χειροκροτοῦντος.

Ὅτι ὁ στηλίτης Παπαγεωργίου ἤλλαξε τὸ ὄνομά του καὶ ὠνομάσθη Χατζῆ-Ἀργύρης.

Ὅτι ἐδημειώθησαν τέσσαρες οἶκοι ὁμογενῶν καὶ τρεῖς ἄλλοι ἐκ βάρων κατεκρημνίσθησαν, ἵνα εὖρη ἕκαστος τὴν πέτραν ἢν συνεισέφερε καὶ τὴν πάρῃ.

Ὅτι εἰς ὑπουργὸς ἐγένετο ἀπόμαχος φρουρὸς ἐνὸς μουσείου.

Ὅτι ἐστρώθησαν μὲ πλάκας τὰ πεζοδρόμια τῆς ὁδοῦ Σταδίου.

Ὅτι ὁ γυμνασιάρχης Πετρῆς δὲν ἐκτελεῖ χρέη βοηθοῦ τῆς ἀστυνομίας.

Ὅτι ἅμα τῇ ἀφίξει τοῦ κ. Τσιγκροῦ αἱ μετοχαὶ τῶν μεταλλουργεῖων ἐφθασαν εἰς τὸ ἄρτιον.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΗΜΩΔΗΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ. Διατί ἐτέλειωσε τόσον γρήγορα ἡ ἔκτακτος σύνοδος καὶ ἔφυγον οἱ βουλευτᾶδες; Μήπως ἐθίμωσαν διότι τοὺς ἐσφορίζαμεν;

ΚΩΣΤΑΣ. Ὅχι· ἀλλ' εἶχε φθάσει ὁ καιρὸς τῶν νὰ ἐμδοῦν εἰς τὸ γρασιδί.

Ὁρέστης διωκόμενος ὑπὸ τῶν Ἐριννύων.

ΟΙ ΕΞ!

Πώς νά γελάσω ήθελα! ἄ πῶς ν' ἀνακαγγάσω,
πῶς ἀπὸ γέλωτα πολλὸν πῶς ήθελα νά σκάσω!
Πλὴν τοῦτο ήδη έπαθα ἀπὸ ἀδημονίαν,
κ' ἴδου λοιπὸν περίεργον ἀκούσατ' ἱστορίαν.

Εἰς τὸ δημοπρατήριον μ' ἐφάνη χθές εὐρέθην'
(νά σᾶς εἰπῶ, μὲ φαίνεται πῶς ήμην ἀπὸ μέθην,
σᾶς βεβαιῶ πλὴν μέθυστα ἀπὸ ἀδημονίαν).
Εἰς τὸ δημοπρατήριον καὶ μὲ κεφαλαλίαν
εὐρέθην χθές λίαν πρωτὸ κ' ἐν μέσῳ κραυγαζόντων
λαοῦ ποικίλων ὄντων.

Ἐκεῖ ἀγάλματα πολλὰ ἀκούω κ' ἐπαλοῦντο,
τῆς τέχνης ἔργα θαυμαστά, καὶ ὅλα ἐζητούντο.
Ἦγνόνουν τίς ἐπτόχευσε, λαμπρότητα πλὴν τόσῃν
εἰς παλαιῶ ἀπέδιδα πλουσίου οἴκου πτώσειν.
Ἐν ἀγαλμα ἐξάσιον τὸ πρῶτον ἐπωλεῖτο,
Φειδίου καλλιτέχνημα ἐνόμιζες καὶ ήτο:
— Τί παριστᾷ; ήρώτησα.—Εἶν ἡ Φιλοπατρία!
μὲ εἶπον, ἔργον θαυμαστόν' τί τέχνη ἐξαισία!
— Καὶ πῶς δὲν τὴν ἐγνώρισα;—Αἶ, φίλε μου, μὲ εἶπον,
ή τέχνη μας προώδευσε καὶ ἤλλαξε καὶ τύπον.

Ἄ κήρυξ ήδη ἔβαλε φωνὴν βραγχινὴν τὸ πλῆθος
ἐστάθη καὶ τὸν ήκουεν ἰστάμενον εὐήθως.
Δὲν ἐνθυμούμαι ἡ τιμὴ τοῦ ἔργου πῶς ὠρίσθη,
κ' εἰς πρῶτην πρόσκλησιν οὐδεὶς νά κινηθῆ ἐπέισθη.
Θά ήτο ἴσως ἀκριβὸν, κ' ἐδίσταζε καθένας.
Πολλὰς δραχμάς τὴν σήμερον τίς ἔχει συναχμένως;
Ἄλλ' ήσαν ἐξ ἐκεῖ ἐγγὺς, καὶ λέγει εἰς τῷ ἄλλῳ:
— Τὸ ἀγοράζομεν μαζί; ἐν ἔκτον ἐγὼ βάλλω.
— Καλὰ, καλὰ, καλὰ, καλὰ, οἱ πέντε εἶπον,
καὶ τ' ἀγαλμα ἀπέκτησαν εἰς τρίτον σφύρας κτύπον.

Προῦδλήθη ἔργον δεύτερον. Ἦν ἡ Δικαιοσύνη'
ἐν φάβητρον μὲ κεφαλὰς μυρίας, καὶ πυρίνη
ἀπὸ ἐκάστης ἐξ αὐτῶν ἐξήρχετο τις γλώσσα.
Ἦν ἔργον τι πρωτότυπον. Καὶ εἶπον πάντες: Πόσα;
Πολλὰ, ὁ κήρυξ ἔκραξε, καὶ τὴν τιμὴν κηρύττει.
Ἦν ἡ τιμὴ ὑπέρογκος καὶ ὅλους τοὺς ἐκπλήττει.
Ἄλλὰ οἱ ἐξ ἐκεῖ ἐγγὺς καὶ πάλιν:— Συμφωνοῦμεν;
εἶπον κρυφά, καὶ αὐριον μὲ κέρδος τὸ πωλοῦμεν.
— Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ, μικρὸν σκεφθέντες εἶπον,
καὶ τ' ἀγαλμα ἀπέκτησαν εἰς τρίτον σφύρας κτύπον.

Ἄλλη ἀμέσως προτομὴ, ἀλλὰ πολὺ ἀρχαία
προῦκάλεσεν ἀγοραστᾶς ἦν ἀληθῶς ὠραία.
Ἄ δεξιὸς τῆς ὀφθαλμοῦ εἶν' κᾶπως ἐφαρμένος,
ἀλλ' ὡς ἀρχαίαν ἕκαστος τὴν ήθελεν ἀσμένως.
Σῶμα δὲν εἶχεν' οὕτω πως, ὡς φαίνεται, εὐρέθη'
καὶ ἐπὶ βᾶθρου πενιχροῦ ἡ κεφαλὴ ἐτέθη.
Μὲ εἶπον ήτο κεφαλὴ ἀγάλματος Παιδείας.
Ἄν εἶχε καὶ τὸ σῶμά τῆς, ἐκ τῆς ἀδυναμίας
αὐτοῦ θά τὴν ἐγνώριζα' ἀλλὰ δὲν εἶχε σῶμα.
Ἄ κήρυξ πάλιν ἔκραξεν' ἤλλαξαν ὅλοι χρώμα.
Πάρα πολλὰ ἐζήτησεν. Ἄλλὰ οἱ ἐξ συγχρόνως
καὶ πάλιν συνεφώνησαν, καὶ πάλιν ὁμοφώνως:

— Τὴν πέρνομεν, ἀνέκραξαν, ἰδική μας εἶνε, εἶπον'
κ' ἀπέκτησαν τὴν κεφαλὴν εἰς τρίτον σφύρας κτύπον.

Κατόπιν ήλθεν ἡ Τιμὴ ὡς ἀγαλμα τῆς Πείνης
ἀμέσως τὴν ἐξέλαβα. Ἐπὶ ἀθλίας κλίνης
ἐφαίνετο ἐκπνέουσα, ὠχρὰ, κατεσκληκυῖα,
μόλις θά ἔξη τρεῖς στιγμάς, ἐθαύρεις, ἡ ἀθλιὰ.
Ἐκράτει δάφνης στέφανον, κ' ἐφαίνετο ποθοῦσα
αὐτὴν νά φάγη ἡ πτωχὴ πλὴν, φεῦ, ἀποκαμουῖσα,
τοὺς ἀδρανεῖς βραχιόνας οὔτε νά ἀνυψῶση
ἡδύνατο, κᾶν ἡ τρυφὴ ἐκείνη νά τὴν σώσῃ.
Πρωτότυπον, ἐξάσιον τὸ ἔργον τοῦτο ήτο'
μεγάλῃ διὰ τὴν Τιμὴν τιμὴ πλὴν ἐζητεῖτο.
Οἱ ἐξ συνεψήφισαν καὶ κᾶτι πάλιν εἶπον,
κ' ἐπήραν ἀριστούργημα εἰς τρίτον σφύρας κτύπον.

Καὶ πόσα δὲν ἠγόρασαν! Τὸν Ἄρην ὠπλισμένον,
τὴν Ἀρετὴν, καὶ Βασιλεῖς, τὸν Τύπον, κ' ἓνα Ξένον
ὡς Ἄγγλον ὁμοιάζοντα, καὶ Τοῦρκον ἐν' ἀκόμα
μὲ κοιμισμένους ὀφθαλμοὺς καὶ ἀνοιγμένον στόμα,
τὴν Δόξαν, πλεῖστ' ἀγάλματα καὶ προτομὰς ποικίλας,
καὶ μαρμαρίνου ἱππικοῦ ἐν ἀναγλώφῳ Ἰλας.
Ἄ ὅλα αὐτὰ οἱ ἐξ ἑμοῦ, ἀφοῦ κρυφά τὰ εἶπον,
ὅλα αὐτοὶ τ' ἀπέκτησαν εἰς τρίτον σφύρας κτύπον.

Καὶ εἶχε τι ἀπαίσιον ἡ ὄψις των διότι,
— ὡς ἔπειτα ἐμάθομεν, — οἱ αἴτιοι οἱ πρῶτοι
τῆς φοβερᾶς καταστροφῆς τοῦ οἴκου τοῦ πλουσίου,
ὅστις νῦν ήτο ἔρμαιον τοῦ Δημοπρατηρίου,
ήσαν αὐτοὶ, τὸν πλοῦτόν του φθονήσαντες οἱ πλάνοι.
Τὸ πλῆθος ἐργιζόμενον ἐπὶ στιγμὴν ἐφάνη,
ἀλλὰ συγχρόνως καὶ κλητῆρ μαζί κ' ὑπαστυνόμος:
— Ἄ, εἶπαν, σᾶς συνέλαβεν, ὦ δόλιοι, ὁ νόμος!
Στῆτε κ' ἐμπρὸς εἰς φυλακὴν.» Τί εἶνε; τί συμβαίνει;
Μὲ κ' ἐθῆλα νομίσματα ἠγόρασαν οἱ ξένοι!
Καὶ ήσαν κισθηλοποιοὶ. Τὸ πᾶν ἐματαιώθη'
ἡ πώλησις ἦν ἄκυρος... Ὁ πλοῦτος διεσώθη.

ΦΛΟΞ.

Σφουρίκται διαφόρου μεγέθους καὶ σχήματος ἐκομίσθη-
σαν ἐσχάτως εἰς τὸ ἐμπορικὸν κατᾶστημα τοῦ κ. Νοικο-
κύρη. Τὰ πλεῖστα ἐξ αὐτῶν εἶδη εἶναι νεωτάτης ἐφευρέ-
σεως καὶ τελειοποιήσεως. Τὸ τελειότερον δὲ εἶδος, κατα-
σκευασθὲν ἰδίως διὰ τὴν Ἑλλάδα, περιλαμβάνει σφουρί-
κτρας, αἵτινες συρίζουσιν ἀφ' ἑαυτῶν ἕμα φανῆ μούτρον
στηλίτου ἀπέναντί των.

Ἄ ὑπεύθυνος ΚΩΝΣΤ. ΛΑΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ.